

Föremål i Graven med den döde.

Ringare & Begrävare Carl Andersson berättar.

Till havande kvinnor, som dogo i barnsäng brukade de efterlevande lägga en flaska med rent vatten i kistan eller graven, till tvagningsändamål, ty det troddes fördomliga att kvinnan senare, "på andra sidan graven" skulle få förlösning och framföda barnet.

Sådana vattenflaskor hade Andersson hittat, vid grävning för nya gravar å de förtvrandes plats, påstår han.

Välbesutna bönder brukade stundom få med sig i graven en kulej brännvin, helst af egen tillverkning (från husbehovsbränningens dagar) samt ost och kaviar såsom tilltugg. (Brännvinsbröd).

Föremål i Graven.

Vid ett par tillfällen har Andersson
funnit flaskor med krämvin i kyrko-
gårdsgrunden vid gravgrävning, och såsom
en dykare av det starka Backi fluidum,
har han låtit det sig väl smaka och
"det har varit ytterst härliga droppar,"
gult och starkt, som gammal rom.

Dessa mat- och dryckesvaror vara ännu
~~Slagaufall eller fallandesjuka.~~

de till matsäck dels för egen räkning på
den färd som förestod, dels och för att kun-
na bjuda på en nyttigen avliden vän eller
anhörig, som det var utsikt att komma
sammanträffa med "hinsidan graven"
(Folk har ju för en något olika tro om till-
ståndet efter döden, mat i vår tid.)

Tjuså "Villapaskod" på en ovän.

En klok Gulle, numera avlidet, är en slägt som allmänt ansågs kunniga i "lorteri", = trollyg, hade vid ett tillfälle fått sin jakthund skjuten, vilket överhövnan förargade hundägaren, så att han svar på att han skulle ge "skytten" en minnesbetta för orsakel. Och då han fick veta, att personen i fråga var en gammal fiende på jaktstigen, yttrade han till flere personer: "Jag skall skicka den råven ett Villapaskod." Och ett faktum är att Tjusaskytten, som det gällde, vid samma tillfälle fick put i ena knäet, vilket onda övergick till brand och orsakade döden inom kort. (Hände för c. 15 år sen; båda personerna är mig väl kända.)